

През това време аз бях на работа в книгоиздателството на Георги Бакалов, като експедитор и Христо често идваше при мен на разговор. В един такъв момент, когато Бакалов беше се върнал от фронта в отпуск, ни завари с Христо в издателството на разговор и сам той ме запита "кой? този младеж, аз му отговорих, че това е моя другар Христо Смирненски. Понеже аз бях говорил с Бакалов от по рано за Христо, той го покани при себе си на работното си бюро и започнах дълъг разговор.

Това беше, ако се не лъжа през септември 1917 година и от него момент връзките на Христо с бай Георги Бакалов се засилват все повече и повече. Скоро след това още Бакалов не беше заминал обратно за фронта по молба на Христо аз помолих Бакалов да му даде за прочит някои книги от задграничните руски издания, помня че между книгите които му даде беше и една от Максим Горки, ако се не лъжа "Матвей Кожемякин" наедно с тях аз му дадох и Капиталът на К.Маркс.

Въпреки своите антимилитаристични разбирания Христо постъпи във военното училище с интимната мисъл, че до като го изкалътят в офицерски чин, все се надяваше да свърши войната и той да ликвидира с военщината. Той не искаше да попадне на фронта, но се случи така че по време на Владайските събития попадна в ротите, които бяха отпратени да посрещат "разбунтувалите се войници" и ~~от~~ първата схватка при захарна фабрика Христо остана покрусен след като ги оттеглиха на почивка, той успя да избяга и не се върна повече в военното училище, като едва след дадената наскоро амнистия занесе държавните вещи и се прости с военната авантюра. По начало той мразеше войната, като смяташе, че тя носи нещастия на народите.

София, 7 юли 1952 год.

Димитър

